

Vánoce: 109. Povídka Lavička pokrytá sněhem

Vánoční povídka na motivy vánoční hry Lavička pokrytá sněhem.

Vánoce

Povídka Lavička pokrytá sněhem

Lavička pokrytá sněhem

Prosinec. Dvacátý čtvrtý prosinec. Město. Obvykle přeplněné lidmi a hodně hlasité, dnes však výjimečně tiché a poklidné. Všude plno sněhu. Vločky se mírumilovně snáší na zem, na auta, na pouliční lampy. Na lavičky.

Na kraji cesty, která je lemovaná lavičkami a lampami, stojí osamocená lavička. Je pokrytá hustou vrstvou sněhu. Lampa vedle ní nefunguje dobře – blikotá, střídavě se vypíná a zase zapíná.

K této osamocené lavičce a špatně svítící lampě přijde kluk. Přestože je dobře oblečený, tváře a nos mu mrznou. Nevnímá to. V ruce svírá svojí kytaru. Rozhlédne se kolem, aby se ujistil, že si nikdo jiný nechce na tuto lavičku sednout. V blízkosti však nikdo není. Všichni jsou se svými blízkými doma.

Kluk z lavičky smete ledovou peřinu a posadí se. Všude kolem něj svítí na domech světýlka. Některé jsou teple žluté, některé pronikavě bílé, některé barevné. Kolik jich asi musí být? Co kdyby se zvedl a šel je spočítat? Kolik času by mu to zabralo?

„Ahoj.“

„Ahoj.“ Nemá se jít zvednout a počítat ty světýlka? Ale odkud má začít?

„Hele... myslíš, že bych si sem mohla přisednout?“

„Cože? Jo, jasný, klidně. V pohodě.“ Co když se po něm začnou scházet rodiče? Co když se ztratí? Ale ne, vždyť to tu zná dobře.

„Ty jo, to je jako nějaký vzácný přírodní úkaz.“

Cože?

Konečně se vytrhne ze svých myšlenek a podívá se na osobu, která stojí naproti němu. Je to holka. Holka v přibližně jeho věku. Podívá se na další holku, která sedí vedle něj. Ta se zdá být trochu starší. V ruce má knížku.

„Nečekala jsem, že tu o Vánocích někoho najdu. Venku. Na té samé lavičce. Myslela jsem, že o Vánocích jsou všichni spolu doma, šťastní a spokojení,“ promluví ta holka, která stojí. Blondaté vlasy vykukující zpod čepice jsou kvůli sněhu celé mokré.

„Tak co tu teda děláš ty?“ zeptá se jí holka s knížkou v ruce.

„Na to samý bych se mohla zeptat já vás. Můžu se sem taky posadit?“

„Jasně,“ odpoví kluk.

Holka se teda posadí na lavičku, vytáhne si skicák a tužku a začne do něj něco črtat.

Klukovi to nedá a podívá se jí přes rameno. „Umíš moc hezky kreslit. Co je to za paní?“

„Ále, to je moje prababička. Měli jsme ji mít o Vánocích doma, ale její stav se zhoršil a dneska ráno musela do nemocnice. Hrozně jsem se na ni těšila, víte? Mám ji moc ráda. Vždycky má radost, když zapneme světýlka.“ Na chvíli se odmlčí. „Usmívá se – a já se pak usmívám taky.“

„Taky se mi líbí ty světýlka,“ souhlasí kluk. „Všechny byty s nimi vypadají pak... přátelštější. Přístupnější.“ Povzdechne si. „Ale já jsem dneska nějaký smutný. A ani nevím proč. Šel jsem si zahrát sem do parku. Ale vůbec mi to nepomohlo.“

„Já ti rozumím,“ ozve se holka s knížkou v ruce. „Lidé se všude snaží, jak můžou, ale nikdy pohody Vánoc nedosáhnou. Já jsem taky smutná. Ještě jsem nepotkala nikoho, kdo by rozuměl mý lásce ke čtení.“

„No vidíš, já třeba rád čtu,“ přeruší ji kluk a pevněji sevře kytaru. „O tom, co lidé dělají, jak se trápí i z čeho mají radost. Mám rád jejich příběhy, naslouchám jim. Je to krásný a napínavý, cítit, co prožívají, o čem přemýšlejí a po čem touží. A tak bych vám chtěl vyprávět jeden příběh, který jsem nedávno četl. Je z knížky *Babičko vyprávěj*, kterou mám moc rád.“

Karlovi bylo dvanáct a chodil teprve do páté třídy. Dvakrát totiž propadl. Byl to takový velký, pomalý dobrák, ale mezi dětmi byl oblíbený. Vždycky byl milý, ochotný a měl ustavičně dobrou náladu. Jaksi samo sebou se stal ochráncem nejmenších dětí.

Největší událostí školního roku bylo jako pokaždé vánoční představení. Karel toužil hrát pastýře s flétnou, ale paní učitelka mu svěřila důležitější roli - měl hrát hostinského. Karel se tak nebude muset učit mnoho textu a svým vzhledem určitě dodá odmítnutí noclehu Josefovi s Marií na síle.

Před představením se sál zaplnil rodiči a příbuznými do posledního místečka. Nikdo však neprožíval kouzlo Vánoc silněji než Karel.

Když nadešla jeho chvíle, Josef zvolna kráčel jevištěm a podpíral přitom Marii. Josef zabušil na dřevěné dveře připevněné do papí-rových kulis. Právě na to Karel v roli hostinského čekal.

„Co chcete?“ zeptal se zhurta, jakmile je uviděl.

„Hledáme nocleh.“

„Tak ho hledejte jinde. Hostinec je plný až po střechu.“ I když Karel stál možná příliš nehybně, zněl jeho hlas velmi rozhodně.

„Pane, hledali jsme už všude, ale marně. Máme za sebou dlouhou cestu a jsme k smrti unavení.“

„V hostinci pro vás místo nemám,“ namítl Karel zamračeně.

„Prosím vás, pane hostinský, buďte od té dobroty, moje žena Marie čeká dítě a potřebuje si někde odpočinout. Určitě pro ni nějaké místo najdete. Už nemůže dál.“

V tento okamžik hostinský poprvé jako by roztál a pohlédl na Marii. Následovalo dlouhé ticho. Dost dlouhé na to, aby v publiku vyvolalo údiv.

„Ne! Jděte pryč!“ šeptala nápořka za kulisami.

„Ne,“ opakoval Karel automaticky. „Jděte pryč.“

Josef k sobě zarmouceně přitiskl Marii, která mu nešťastně polo žila hlavu na rameno, a odcházeli ze scény. Místo toho, aby hostinský Karel zabouchl dveře, zůstal stát na prahu a díval se za vzdalující se párem - s otevřenou pusou, tváří zachmuřenou starostmi a se slzami v očích.

Z ničeho nic se představení zamotalo.

„Josefe, nikam nechod!“ zavolal Karel. „Vrať se i s Marií ke mně!“ a s širokým úsměvem navrhl: „Můžete přespat v mém pokoji.“ Podle mínění některých ten hlupák Karel celou vánoční hru zkazil.

Ale pro jiné, a byla jich většina, tohle vánoční představení bylo nejkrásnější ze všech, které v životě viděli.

„Ty jo, to byl moc pěkněj příběh...“ podotkne holka s knihou v ruce a prohrábne si své dlouhé kaštanové vlasy. „Nikdy jsem se nad tím takhle nezamýšlela. Vánoční příběh o narození Pána Ježíše jsem vždycky brala jako něco - samozřejmýho. Pořád se opakuje. Každý Vánoce dokola. Ale nenapadlo mě, že by to byl příběh pro mě, aby něco v mém životě změnil.“

Holka s blondátými vlasy kývne hlavou. „Přijde mi, že ho tak berou všichni. Přitom je to příběh hrozně zvláštní a nepochopitelný. Moje babička mi ten příběh každé Vánoce vyprávěla. Pokaždý používala trochu jiný slova a mě to fakt bavilo. Babička si často stěžovala, že věřící lidé si často žijou jenom ve své „zbožný bublině“ - tak tomu říkala - a neslouží ostatním lidem. Pro ni laskavý skutek znamenal hodně. Nedávno mi o tom vyprávěla jeden takový krátký příběh, o kterém musím pořád přemýšlet. Je jako z té knížky *Babičko vyprávějí*. Jen dobře poslouvejte...“

Kdysi žila jedna zbožná stará paní, která se každý den několik hodin modlila. Jednoho dne při modlitbě uslyšela Boží hlas, který jí oznámil: „Dnes tě přijdu navštívit.“ Dokážete si představit, jaká to pro ni byla pocta a radost. Honem se vrhla do uklízení a leštění, aby všechno bylo, jak se patří. Také bylo zapotřebí připravit vzácnému hostu pohoštění, a tak horečně hnětla těsto a pekla cukroví. Když byla se vším hotova, oblékla si sváteční šaty a netrpělivě vyhlížela Boha.

Po chvíli kdosi zaklepal na dveře. Stará paní spěchala ke dveřím. Ale stála za nimi jen sousedka. Prý by potřebovala špetku soli, protože jí došla. Paní ji okřikla: „Musíš mě s takovou hloupostí zdržovat právě teď? Čekám na Boha. Má tu být každou chvíli. Přijď někdy jindy.“ A zabouchla překvapené sousedce dveře před nosem.

Netrvalo dlouho a opět se ozvalo klepání. Paní se rychle podívala do zrcadla, upravila si vlasy a šaty a spěchala ke dveřím. Kdo to bude? Nějaký chlapec zachumlaný v saku, které mu bylo příliš velké. Prodával levné knoflíky a mýdlo. Stará paní na něj vybuchla: „Já teď čekám na Boha -a na tebe, kluku, nemám čas. Přijď zítra.“ A zavřela před chlapcem dveře.

Za chvíli opět někdo zaklepal. Paní otevřela a uviděla otrhaného a churavého staříka.

„Paní, buďte tak laskavá, dejte mi, prosím, aspoň kousek chleba ... třeba i tvrdého,“ prosil.

„To tak! Dejte mi všichni pokoj! Já čekám na Boha. A vy se kliděte od mého prahu!“ řekla rozzlobeně. Chudák se tedy odbelhal o dům dál a stará paní dál netrpělivě čekala na Boha.

Hodiny plynuly a nic se nedělo. Setmělo se, přišla noc, a Bůh nikde. Paní byla hluboce zklamaná. Nakonec si řekla, že už čekat nebude a půjde si lehnout. Kupodivu hned usnula a zdál se jí sen.

V tom snu se jí zjevil Bůh. Řekl jí: „Dnes jsem tě třikrát přišel navštívit, a ty jsi mne ani jednou k sobě nepustila.“

„Jo, to byl moc pěkný příběh. A takhle by to správně mělo bejt, nemyslíte? Vždyť jen druhým lidem můžeme posloužit a prožívat tak víru, ne? Jaký smysl by mělo sloužit sobě?“ řekne kluk s kytarou a trošku se pousměje.

„To je pravda...“ zamyslí se hnědovlasá holka.

Chvilí ticho.

„Přemýšlím nad tím, proč lidi slaví Vánoce,“ ozve se zas kluk. „Kvůli rodinný pohodě? Kvůli dárkům? Není to trochu zbytečný?“

„Smutný je, že se nad tím lidi nezamýšlí. Přitom Vánoce jsou přece úplně o něčem jiným...“ zavrtí holka s knížkou hlavou. „Připomíná mi to jeden příběh, který jsem o minulých Vánocích četla. Je o malých zvířátkách. Tak dobře poslouchejte...“

Kdysi dávno svolala zvířata sněm. Liška se zeptala veverky: „Co pro tebe znamenají Vánoce?“

Veverka odpověděla: „Pro mne Vánoce znamenají krásný stromček ozdobený spoustou svíček a cukrovím, které mám tak ráda.“

Liška se připojila se svou představou: „Pro mne samozřejmě nesmí chybět voňavá pečená husička. Bez pečinky by to opravdové Vánoce nebyly.“

Do řeči se jim vložil medvěd: „Vánočka! O Vánocích musím mít obrovskou sladkou vánočku!“

Slyšet se dala také straka: „Podle mne jsou o Vánocích nejdůležitější krásné a zářící šperky. O Vánocích se má všechno jen třpytit.“

Pozadu nechtěl zůstat ani vůl: „Vánoce dělá Vánocemi teprve šampaňské. Já bych ho vypil klidně dvě lahve!“

A osel, který to už nevydržel, se rychle zmocnil slova: „Vole, zbláznil ses? Vždyť na Vánocích je nejdůležitější Ježíšek. Copak jsi na to zapomněl?“

Vůl se zastyděl, sklopil velkou hlavu a zabučel: „A vědí to vůbec lidé?“

Všichni tři se usmívají. Přestože sem přišli v nedobré náladě, teď se usmívají. Co to má na svědomí? Nebo se máme spíš ptát kdo?

Najednou se zvedne holka se skicákem. „Tak jo. Už jsem se rozhodla. Půjdu za prababičkou do nemocnice, aby nebyla o Vánocích sama. Dám jí obrázek, který jsem nakreslila.

„Rádi jsme tě potkali,“ usměje se na ni kluk. „Ať tvoje návštěva udělá prababičce radost!“

„Popřej jí za nás krásný Vánoce!“ zavolá za ní holka s knížkou. „A že děkujeme za její příběh. Musím nad ním přemýšlet.“

„Děkuju, vyřídím jí to. Jo, a vy dva – děkuju, že jsem tu s vámi mohla být. Myslím, že právě prožívám ty nejhezčí Vánoce. A to jsem si dneska ráno myslela, že už horší být ani nemůžou.“

Odejde.

Přes padající sněhové vločky brzy nejde vidět její silueta.

„Dneska ráno jsem byla tak smutná,“ zvedne se i druhá dívka. „Ale pochopila jsem, co po nás Pán Ježíš chce. Už vím, že když něco pro někoho uděláme, když mu posloužíme nebo uděláme radost, tak to pro Pána Ježíše znamená hodně. Možná víc, než si dokážeme představit. Půjdu s babičkou Dětského domova a budu tam číst dětem vánoční příběhy. Kdo ví – třeba tam nebudu jediná, kdo má taky tak rád čtení. Nebudu čekat, až se mě někdo zeptá nebo mě o to poprosí. Musím občas toho „někoho“ předběhnout.“

Kluk se za ní dívá, i když sněhové vločky mu to brzo překazí.

Náhle mu v kapse zadrnčí mobil.

Vyndá si ho.

Přečte si zprávu.

Usměje se.

Kdepak jsi? Už na tebe čekáme s kaprem a těšíme se na tebe. Půjdeme do shromáždění na vánoční službu. A pak nám zahraješ na kytaru.

„Už chápu, co pro mě znamenají Vánoce,“ řekne kluk polohlasně, pořád zírajíce na mobil. „Pán Ježíš se narodil v Betlémě a chce se narodit i v našem srdci. A také i v mém srdci. Pán Ježíš chce, abychom ho následovali. Abychom nemysleli na sebe, ale pomáhali lidem kolem nás. A myslím, že to pochopily i ty dvě, co tu se mnou seděly.“

Hbitě se zvedne z lavičky, a i přes stále padající sníh se rozeběhne domů. Ledový vítr ho šlehá do nosu a do tváří, ale on si to užívá. Světýlka na oknech nepočítá, ale vnímá jejich krásu a pohodu.

Už ví, co pro něj znamenají Vánoce.

A tak si je nechce nechat utéct.

A co vy? Už taky víte, co pro Vás znamenají Vánoce?

KONEC

Vaše Eliška ❤

Povídku *Lavička pokrytá sněhem* si můžete ve velkém rozlišení stáhnout zde:

[Lavicka_pokryta_snehem_1Stáhnout](#)

[Lavicka_pokryta_snehem_2Stáhnout](#)

[Lavicka_pokryta_snehem_3Stáhnout](#)

[Lavicka_pokryta_snehem_4Stáhnout](#)

[Lavicka_pokryta_snehem_5Stáhnout](#)

Scénář vánoční hry *Lavička pokrytá sněhem* si můžete stáhnout zde:

[Vánoční hra Lavička pokrytá sněhem](#)

Vánoční hru *Lavička pokrytá sněhem* si můžete poslechnout zde:

[Lavička pokrytá sněhem](#)

z časopisu *Vrabčáci a vlaštovky*, SPECIÁL prosinec 2017

Štěpán Křivánek

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Česká republika nebo facebookovou skupinu Zpravodaj baptistických sborů](#)